

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 114/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. Č., L., zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na rovnaké zaobchádzanie zaručeného čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok zaručeného čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, zákazu diskriminácie zaručeného čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodné voľby zaručeného čl. 3 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mesta L. a uzneseniami č. 4 a č. 5 mestského zastupiteľstva mesta L. z 25. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2012 doručená sťažnosť R. Č., L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na rovnaké zaobchádzanie zaručeného čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok zaručeného čl. 30 ods. 4 ústavy, zákazu diskriminácie zaručeného čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodné voľby zaručeného čl. 3 Dodatkového protokolu k dohovoru postupom mesta L. (ďalej len „mesto“) a uzneseniami č. 4 a č. 5 mestského zastupiteľstva mesta L. (ďalej len „mestské zastupiteľstvo“) z 25. októbra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vo voľbách do orgánov samosprávy mesta 27. novembra 2010 riadne zvolený za poslanca mestského zastupiteľstva. Právoplatným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 5. októbra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. BB – 4 T 42/2012 bola schválená dohoda o vine a treste, podľa ktorej sťažovateľ spáchal prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ bol odsúdený na výkon trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, pričom mu však bol výkon uloženého trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmiennečne odložený.

Sťažovateľ uvádza, že na 33. zasadnutí mestského zastupiteľstva 25. októbra 2012 *„bolo prijaté uznesenie č. 4, ktorým mestské zastupiteľstvo v L. berie na vedomie zánik mandátu poslanca MZ p. R. Č.“*. Z obsahu príloh sťažnosti zároveň vyplýva, že uznesením č. 5 mestského zastupiteľstva prijatým na tom istom zasadnutí mestské zastupiteľstvo vzalo na vedomie zloženie sľubu poslanca Mgr. J. P.

Podľa názoru sťažovateľa mesto, *„keď zamedzilo navrhovateľovi výkon práv a povinností poslanca mestského zastupiteľstva a prostredníctvom svojho orgánu – mestského zastupiteľstva, vzalo na vedomie zánik mandátu navrhovateľa a navrhovateľovi tak uprelo právo výkonu funkcie poslanca mestského zastupiteľstva je v rozpore so zákonom a porušuje ústavné právo navrhovateľa zaručené v čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky...“*.

Sťažovateľ poukazuje na znenie § 25 ods. 2 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o obecnom zriadení“), podľa ktorého mandát poslanca obecného (mestského) zastupiteľstva zaniká právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin alebo právoplatným odsúdením za trestný čin, ak výkon trestu odňatia slobody nebol podmiennečne odložený. Súčasne sťažovateľ poukazuje na § 2 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 346/1990 Zb. o voľbách do orgánov samosprávy obcí v znení neskorších predpisov, podľa ktorého prekážkou vo výkone volebného práva je zákonom ustanovené obmedzenie osobnej slobody z dôvodu ochrany zdravia ľudí [písm. a)], výkon trestu odňatia slobody [písm. b)], výkon základnej vojenskej služby, náhradnej vojenskej služby alebo zdokonaľovacej služby, a to v prípade, ak to vyžaduje plnenie úloh podľa osobitných predpisov [písm. c)], a pozbavenie alebo obmedzenie spôsobilosti na právne úkony [písm. d)].

Podľa sťažovateľa sa podmienka uvedená v § 25 ods. 2 písm. d) zákona o obecnom zriadení spočívajúca v podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody vzťahuje aj na právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin, nielen na právoplatné odsúdenie za (iný) trestný čin. Sťažovateľ zastáva názor, že *„iným výkladom by došlo k absurdnému záveru, pretože právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin aj v prípade, ak by došlo k podmiennečnému odloženiu výkonu trestu odňatia slobody, by viedlo k zániku poslanca, ale zároveň by to neviedlo k prekážke výkonu volebného práva pri pasívnom volebnom práve, takže kandidovať by tak mohol aj za úmyselný trestný čin právoplatne odsúdený kandidát, u ktorého by bol podmiennečne odložený výkon trestu odňatia slobody, a ak by získal dostatok hlasov, bol by zvolený a vykonával mandát poslanca obecného (mestského) zastupiteľstva. Súčasne ale iná osoba právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin, u ktorej by bol podmiennečne odložený výkon trestu odňatia slobody, by vykonávať mandát nemohla. Takýto výklad by viedol k diskriminácii poslancov odsúdených za trvania ich funkcie v porovnaní s poslancami odsúdenými ešte pred voľbami, pričom samotné skutky by dokonca mohli nastať v tom istom čase. V konečnom dôsledku by tak dvaja páchatelia zúčastnení na spáchaní toho istého skutku a obaja odsúdení s podmiennečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody boli postavení v oblasti politických práv do nerovnakého postavenia, keď by u jedného z nich zanikol mandát poslanca mestského zastupiteľstva a druhý z nich by kandidoval vo voľbách a po zvolení sa ujal výkonu poslanskeho mandátu“*. Preto *„postup mesta..., na základe ktorého bolo*

sťažovateľovi znemožnené uplatňovať a vykonávať mandát poslanca mestského zastupiteľstva... bol v rozpore s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky. Porušením prístupu k verejnej funkcii dochádza aj k porušeniu čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy, pretože podmienka rovnosti pri výkone politických práv sa nepochybne vzťahuje aj na výkon funkcie poslanca mestského zastupiteľstva. Sťažovateľ sa domáha súdnej ochrany z dôvodu, že sa mu bráni riadne vykonávať mandát poslanca mestského zastupiteľstva a tým aj riadne uplatňovať tento mandát.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo R. Č. na prístup za rovnakých podmienok k voleným a iným verejným funkciám zaručené v čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením č. 4 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012 a uznesením č. 5 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012 porušené bolo.

2. Základné právo R. Č. na prístup za rovnakých podmienok k voleným a iným verejným funkciám zaručené v čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom mesta L. a Mestského zastupiteľstva v L., ktorým mu bránia vykonávať mandát poslanca Mestského zastupiteľstva mesta L. porušené bolo.

3. Právo R. Č. na slobodné voľby podľa čl. 3 Protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením č. 4 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012 a uznesením č. 5 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012 porušené bolo.

4. Ústavný súd zrušuje uznesenie č. 4 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012 a uznesenie č. 5 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012.

5. Právo R. Č. na slobodné voľby podľa čl. 3 Protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mesta L. a Mestského zastupiteľstva v L., ktorým mu bránia vykonávať mandát poslanca Mestského zastupiteľstva mesta L. porušené bolo.

6. Právo R. Č. na rovnaké zaobchádzanie vyplývajúce z princípu rovnosti a nediskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a zákazu

diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Mesta L. a Mestského zastupiteľstva v L., ktorým sa zamedzuje R. Č. vykonávať mandát poslanca mestského zastupiteľstva mesta L., porušené bolo.

7. Právo R. Č. na rovnaké zaobchádzanie vyplývajúce z princípu rovnosti a nediskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením č. 4 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012 a uznesením č. 5 z 33. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v L. zo dňa 25.10.2012 porušené bolo.

8. Mesto L. je povinné umožniť R. Č. riadny výkon mandátu poslanca mestského zastupiteľstva mesta L.

9. Mesto L. je povinné uhradiť R. Č. náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. Š. K., so sídlom K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv postupom mesta i mestského zastupiteľstva.

1. Pokiaľ ide o sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených základných práv a práv zaručených dohovorom a Dodatkovým protokolom k dohovoru postupom mesta, ústavný súd uvádza, že ústava v čl. 69 ods. 1 konštituuje dva orgány obce (mesta), a to obecné (mestské) zastupiteľstvo a starostu obce (primátora mesta). Keďže obec (mesto) je základnou jednotkou územnej samosprávy, jej kreačnou súčasťou (čl. 64 ústavy), niet pochyb, že obecné (mestské) zastupiteľstvo i starosta obce (primátor mesta) sú orgánmi územnej samosprávy. Ide teda o orgány vykonávajúce správu obce (mesta), pričom rozdelenie ich kompetencií pri tejto činnosti ustanovuje zákon o obecnom zriadení.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. III. ÚS 601/2012 uviedol, že obec ako taká nie je orgánom územnej samosprávy, ale jej nositeľom, subjektom. Potvrďuje to aj ústava, ktorá v čl. 64a charakterizuje obec nie ako orgán územnej samosprávy, ale ako samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky združujúci osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt. Obec je právnickou osobou verejného práva, a teda umelou právnou konštrukciou. Na účel výkonu samosprávy má svojich vykonávateľov, a to orgány obce, ktorými sú, ako už bolo uvedené, starosta obce a obecné zastupiteľstvo. Tieto orgány realizujú správu obce a v jej mene a na jej zodpovednosť vykonávajú všetky verejné úlohy, ktoré obci ukladá právny poriadok.

V rovine pasívnej legitímácie v konaní pred ústavným súdom sa načrtnutá koncepcia prejavuje tak, že predmetom prieskumu podľa § 49 zákona o ústavnom súde môže byť právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah orgánu obce vykonaný v jej mene a na jej zodpovednosť. Ak teda podľa § 50 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde musí sťažovateľ v sťažnosti uviesť, proti komu sťažnosť smeruje, má sa tým na mysli vykonávateľ verejnej moci, ktorý právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom spadajúcim do jeho kompetencie mal porušiť základné práva a slobody sťažovateľa. Takýmto porušovateľom je najčastejšie všeobecný súd ako vykonávateľ verejnej moci v mene štátu a na jeho zodpovednosť, v určitých prípadoch to môže byť aj orgán štátnej

správy ako vykonávateľ verejnej moci v mene štátu a na jeho zodpovednosť, no aj orgán územnej samosprávy ako vykonávateľ verejnej moci v mene subjektu územnej samosprávy (obce, mesta, vyššieho územného celku) a na jeho zodpovednosť.

Aj stabilná rozhodovacia prax ústavného súdu potvrdzuje, že sťažovatelia štandardne namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd v prostredí územnej samosprávy orgánmi vykonávajúcimi zákonom zverenú časť obecnej správy, nie samotnou obcou (napr. okrsková komisia pre hlasovanie obyvateľov obce – IV. ÚS 219/04, mestské zastupiteľstvo – III. ÚS 94/03, okrsková volebná komisia a obecné zastupiteľstvo – IV. ÚS 128/04). Ak predsa sťažovateľ namietne porušenie základných práv a slobôd samotnou obcou, sťažnosť je odmietnutá ako zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným základnými právami a slobodami a postavením obce v procese realizácie označených základných práv a slobôd (napr. II. ÚS 201/03, čiastočne aj IV. ÚS 128/04, III. ÚS 601/2012).

Sťažovateľ tvrdí, že mesto porušilo označené základné práva v dôsledku nesprávneho výkladu § 25 ods. 2 písm. d) zákona o obecnom zriadení. Sťažovateľ tak nemôže uplatňovať svoje práva riadne zvoleného poslanca mestského zastupiteľstva.

Vzhľadom na svoju citovanú stabilnú rozhodovaciu prax ústavný súd dospel k záveru, že niet relevantnej príčinnej súvislosti medzi postavením mesta a označenými základnými právami sťažovateľa v perspektíve tvrdených kritizovaných zásahov, ktorými k porušeniu týchto práv malo dôjsť. V tejto časti je preto sťažnosť zjavne neopodstatnená.

2. Pokiaľ ide o sťažnosť v časti tvrdeného porušenia označených základných práv sťažovateľov uzneseniami mestského zastupiteľstva, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že mestské zastupiteľstvo je orgánom mesta, a teda orgánom územnej samosprávy.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy vety za bodkočiarkou súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 1. septembra 2003 (ďalej len „OSP“) v občianskom

súdnom konaní súdy okrem iného preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia v správnom súdnictve preskúmavajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Preskúmacia právomoc všeobecných súdov je aj predmetom úpravy zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, kde je upravená tak, že pri výkone súdnictva súdy v Slovenskej republike okrem iného konajú a rozhodujú o žalobách alebo o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam, zásahom, iným opatreniam alebo nečinnosti v oblasti verejnej správy, rozhodujú o zákonnosti rozhodnutí a postupu orgánov verejnej moci a o ochrane pred nezákonným zásahom alebo opatrením orgánu verejnej moci... [§ 2 ods. 1 písm. c)].

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že postup, prípadne rozhodnutia mestského zastupiteľstva ako orgánu verejnej správy (orgánu územnej samosprávy – mesta) nie sú z preskúmacieho právomoci všeobecných súdov vylúčené. Piata hlava piatej časti OSP upravuje konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Ide tu o zásah, ktorý nie je rozhodnutím (§ 250v ods. 1 OSP). Negatívne vymedzenie má na mysli vylúčenie rozhodnutí ako individuálnych správnych aktov – aktov aplikácie práva, ktoré sú preskúmateľné v konaní o tzv. správnych žalobách podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Preto zásahom netreba rozumieť len faktické úkony (napr. pri výkone administratívnych rozhodnutí) alebo procesné postupy, ale aj také výsledky rozhodovacích procesov vo verejnej správe, ktoré nemajú z formálneho hľadiska povahu individuálneho aktu aplikácie práva, lebo nie sú výsledkom správneho konania (v tejto súvislosti pozri § 244 ods. 3 OSP).

V konaní podľa piatej hlavy piatej časti OSP tak môže byť preskúmané aj uznesenie mestského zastupiteľstva na návrh fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorá tvrdí, že bola priamo ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch takýmto uznesením za splnenia ďalších podmienok uvedených v § 250v ods. 1 OSP. Uplatnením interpretačnej zásady *argumentum a minori ad maius* je potrebné názor formulovaný v predchádzajúcej vete akceptovať aj napriek osobitnému konaniu o preskúmaní zákonnosti uznesení obecného (mestského) zastupiteľstva podľa § 250zf OSP, na ktoré sťažovateľ na podporu danosti právomoci ústavného súdu poukázal a v ktorom je aktívne legitimovaným jedine prokurátor, nie subjekt, ktorého právne pomery uznesenie obecného (mestského) zastupiteľstva môže priamo ovplyvňovať. Ak totiž uznesenie mestského zastupiteľstva môže napadnúť prokurátor (obhajujúci iba verejný záujem), o to viac je potrebné takéto právo priznať osobe, ktorej sa uznesenie mestského zastupiteľstva menovite dotýka, a tak priamo ovplyvňuje jej právnu pozíciu.

Z popísaného skutkového stavu a z citovaných právnych predpisov vyplýva, že ak podľa sťažovateľa bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch, mohol a mal využiť právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý je výslovne určený na ochranu nielen proti nezákonným (protiprávnym) rozhodnutiam, opatreniam, ale aj proti iným nezákonným zásahom orgánov verejnej moci. Takým prostriedkom je návrh na začatie konania podľa piatej hlavy piatej časti OSP. Mestské zastupiteľstvo sa malo tvrdených nezákonností dopustiť pri činnosti zverenej mu zákonom o obecnom zriadení, ktorá má verejnoprávnu povahu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžz 2/2008 z 26. februára 2009) a ktorej obsahom je deklarácia zániku mandátu poslanca mestského zastupiteľstva *ex lege*.

Ústavný súd sa preto nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že v posudzovaných okolnostiach *„nie je orgánom ochrany práva pre takýto prípad všeobecný súd, a to podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku“*. Je pravdou, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (27. decembra 2012) už sťažovateľovi zákonná lehota na podanie návrhu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy (30 dní podľa § 250v ods. 3 OSP) uplynula, niet však pochybností, že po 25. októbri 2012, keď sa sťažovateľ dozvedel

o napadnutých uzneseniach mestského zastupiteľstva, mal možnosť návrh proti takýmto zásahom podať.

Sťažovateľ však netvrdí, že by uvedené účinné právne prostriedky ochrany svojich označených práv využil spôsobom, ktorý umožňuje platný právny poriadok Slovenskej republiky v konaniach pred orgánmi súdnej ochrany (§ 7 ods. 2 v spojení s § 244 a nasl. OSP), ale priamo sa obrátil na ústavný súd. Taký postup však ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu. Tento záver má oporu aj v stabilnej judikatúre ústavného súdu (podobne IV. ÚS 65/02, II. ÚS 147/02, II. ÚS 148/02, III. ÚS 105/2013).

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv uzneseniami mestského zastupiteľstva tak musel odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

3. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2013